

PROPOSTES

Passos pels camps de concentració

► Gregori Iglesias i Sabela Eiriz recorren l'horror del nazisme en una exposició a la Fundació Vila Casas

Andrea Jofre

Foto: Sabela Eiriz

L'any 2015 el pintor Gregori Iglesias (les Borges Blanques, 1966) va passar vora tres mesos a l'antic centre d'investigació de l'exèrcit del Tercer Reich a Peenemünde, un poblet situat a la riba del Bàltic. Havia volgut fugir de les quatre parets de l'estudi, sortir a l'exterior. Va passar setmanes treballant en una tela immensa, de 37 per 12 metres, que havia plantat a terra, als volts de l'antic complex industrial militar, avui convertit en museu. Hi feia servir materials pobres que trobava a l'entorn i la mateixa intempèrie: la pluja, el vent, el sol hi deixaven la seva empremta. Així, el lloc i la història de Peenemünde s'imprimien també a l'obra.

Gregori Iglesias, Sense títol. Carbó sobre paper, 40 x 40 cm

La fotògrafa Sabela Eiriz (Lugo, 1991) va rebre l'encàrrec de documentar la instal·lació de l'obra d'Iglesias, de seguir els treballs de trasllat dels quilos i quilos de tela des de l'exterior fins al seu lloc dins del museu, a la sala de turbines. La potència del projecte, del significat que havia pres el pes de la història pel pintor, va fer que tots dos volguessin afrontar un projecte conjunt.

Van començar un trajecte que els va portar pels camps de concentració de Sachsenhausen, Auschwitz i Buchenwald. El trànsit que havia fet Gregori Iglesias fins a Pennemünde es va repetir, ara en comú. Cadascú amb la seva mirada, amb la seva lectura, però compartint l'experiència i el material sensible, dolorós, que els serviria de matèria primera per establir una mena de conversa en silenci entre les obres de tots dos. El viatge físic entre dos punts sobre el mapa es va convertir també en un viatge interior.

Foto: Sabela Eiriz

L'exposició *Sobre los mismos pasos*, que podem veure als Espais Volart de la Fundació Vila Casas fins al 22 de juliol, és el resultat d'aquest trànsit paral·lel per la història, per l'horror dels camps de concentració i extermini del nazisme, i també de l'experiència personal de cada artista. Eiriz retrata arquitectura i context, espais d'absència humana, i elabora un quadern de viatge on vessa els seus pensaments i impressions. Iglesias pinta i dibuixa humans que ja no hi són, ensenya la mort –que també és absència– en figures anònimes atrapades entre murs, amuntegades, o directament en composicions de cares amb gest d'horror.

L'exposició combina, al llarg de les diferents sales, la feina de tots dos artistes, enllaçant-ne les obres, contextualitzant les d'un amb les de l'altra i a la inversa. Són el traç d'aquest trajecte conjunt, d'un projecte que vol agafar el passat i projectar-lo al futur perquè no caigui mai en un buit de la memòria.

Gregori Iglesias, Sense títol. Carbó i oli sobre tela, 195 x 162 cm